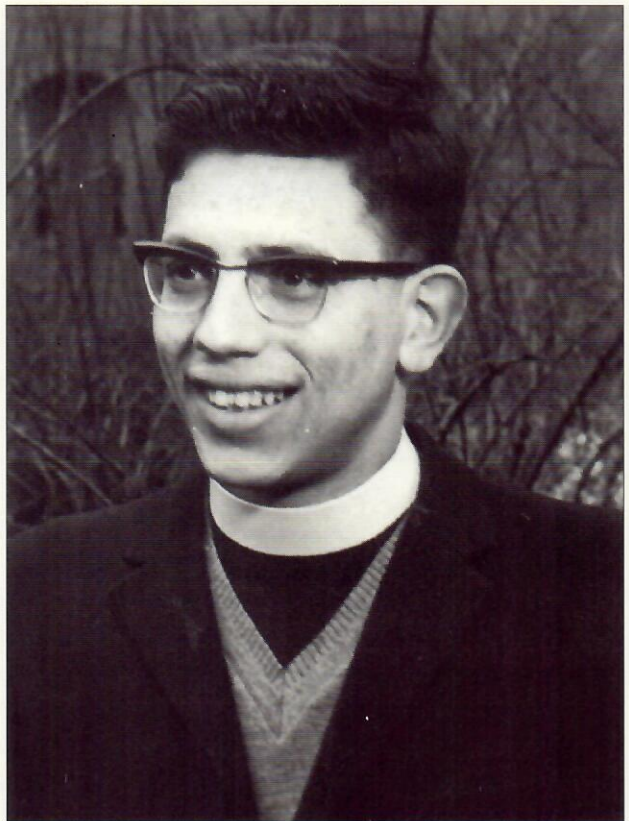

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

God is overal aanwezig in Chili

Missionaris in Chili, Ad Kauwenberg, schreef zijn eigen levensverhaal. "Ik ben geboren op 30-12-1937 in het oude Binnenziekenhuis in Eindhoven; we woonden toen nog in Nuenen. Ik ben de jongste van een gezin van negen kinderen. Mijn vader was machinist op de binnenvaart; dat was geen vetpot. Nog moeilijker werd het toen hij op betrekkelijk jonge leeftijd overleed na een heel pijnlijke ziekte. Ik was pas dertien. Ik zie nog zijn trotse blik (of vertelden anderen me dat?) toen ik tijdens zijn bediening in mijn eentje en uit het blote hoofd in het Latijn het confiteor kon opzeggen. Een jaar later trouwde moeder met mijnheer Van Dooren uit Venhorst, vader van een groot gezin.

Op mijn twaalfde ging ik naar het missiehuis Christus Koning in Helmond, een van de twee kleinseminaries van de Priesters van het Heilig Hart of wel Sacerdotes Cordis Jesus (SCJ). Er heerste streng toezicht en discipline; we moesten veel bidden en we werden regelmatig streng en soms met stemverheffing toegesproken; geen vrouw in de hele omtrek te bekennen, behalve tijdens de zondagse bezoeken. Toch werden we onevenredig veel gewaarschuwd voor de gevaren van onze seksualiteit. Ik herinner me nog dat een pater, tevens godsdienstleraar, ons voorhield dat we als dertien-veertienjarigen niet moesten denken dat iedereen uit onze groep in staat van genade verkeerde. En dan de regel dat je nooit alleen maar met één andere jongen mocht optrekken: geen bijzondere vriendschappen, er kon blijkbaar van alles gebeuren, al

Pater Ad Kauwenberg bij zijn vertrek naar de missie

wist ik niet zo goed wat dan wel. Overigens behandelden de paters, die tevens onze docenten waren, ons met veel sympathie en warmte.

En vooral herinner ik me de kameraadschap en de vrolijkheid van jongens onder elkaar. Daarna naar het juvenaat in Bergen op Zoom. Het

was een periode waarin ik me meer dan voorheen afvroeg: 'wil ik deze weg wel op,' zonder dat ik een helder antwoord op die vraag vond. Met ruim dertig medebewoners werd ik geschikt bevonden voor het noviciaat in Asten. We moesten er veel zwijgen, veel luisteren naar de novicemeester, veel, heel veel bidden. Het was ook een jaar met openbare schuldbekentenissen, ascese, geseling en een dertigdaagse retraite volgens de richtlijnen van Ignatius van Loyala. Dertien klasgenoten lieten ons dat jaar in vertwijfeling achter. Op het eind van het jaar is er dan het moment dat je als novice je eeuwige geloften van gehoorzaamheid, zuiverheid en armoede mag afleggen. Ik heb het gehaald ondanks alle twijfels. Dan drie jaar grootseminarie in Liesbosch bij Breda voor de studie filosofie en theologie. Ik herinner me hier vooral de strijd met mezelf en de leraren met betrekking tot de theorieën van Thomas van Aquino en andere filosofen uit oude tijden. Ik heb de gestencilde traktaten volgeschreven met leuzen als: 'onzin, niet mee eens', enz. Na een tussenstop in een voorgedij-instelling in Heer verhuisde ik naar Nijmegen voor de drie laatste jaren theologie. Via tonsuur, lagere wijdingen, subdiaconaat en diaconaat met uiteindelijk de priesterwijding was de vreugde groot. Het werd in Venhorst een geweldig feest, waarbij ik overladen werd met geschenken (hoezo gelofte van armoede?). En dan de missie. Het werd Chili. Met het Deense vracht-

schip 'Marenskou' naar Zuid-Amerika. In Valparaiso in Chili gingen we aan land. Na ongeveer een half jaar kreeg ik een meer definitieve plaats toegewezen in Teno, een plaats met grootgrondbezittingen: fundos en haciendas met daarop huisjes voor slecht betaalde knechten (inquilinos) maar toch ook enkele onteigende fundos (asentamientos), een soort coöperaties. Met zijn drieën bedienden we diverse gehuchten en gaven godsdienstles op enkele dorpscholen. Wat opviel was dat de kerk vooral een kerk was van en voor vrouwen. Ik kreeg het gevoel met lege handen te staan: wat had de kerk en wat had ik feitelijk meer te bieden aan de mensen dan een bestendiging van onrechtvaardige en inhumane structuren? In mijn poging mijn elan te hervinden, koos ik er voor om het leven van de inquilinos te delen: eindeloze ochtenden tot aan de kuiten wadend in het water, op zelfgemaakte sandalen van autobanden, kunstmest strooiend in het water om het uitgestrekte land klaar te maken voor de te verbouwen rijst. Intussen mediterend over mijn knellende vraag: zag ik het nog wel zitten? Nee dus. Na overleg met mijn bisschop koos ik voor een onzeker lekenbestaan. In een overgangsfase ging ik werken bij een Franse priester, die een zeer eenvoudig huis beheerde in de provinciestad Talca waar ex-prostituees, velen tevens moeder van jonge kinderen, een tijdlang opgevangen werden. Inkomsten kwamen door een oude vrachtwagen, een Bedford, en

een twaalfstal bijenkorven. Honing genoeg. Ander broodbeleg heb ik er nooit gezien. De verloren roeping werd ook hier niet hervonden; nog anderhalf jaar bleef ik in Chili, mijn kost verdienend eerst met de in- en verkoop van vis en later door in Santiago met mijn Simca 1000, op afbetaling gekocht, taxichauffeur te spelen. Hoewel ik het in Chili naar mijn zin had, koos ik uiteindelijk toch voor Nederland. Het oude nest zal wel zijn aantrekkingskracht hebben doen gelden. Bij terugkeer in Holland kreeg ik behoorlijk last van heimwee, naar Chili en de Chilenen. Na mijn huwelijk met Anny die ik had leren kennen op de sociale academie, hebben we vier kinderen aangenomen, van wie er twee Chileen zijn. Via 'Spoorloos' hebben onze dochter Maribel en onze zoon Jan contact gekregen met hun families in Chili. Ik ben eind 2002 na tweeëndertig jaar weer teruggegaan en heb naast vrienden die mij na al die tijd nog niet waren vergeten en naast exconfraters die mij met open armen ontvingen, ook de familie bezocht van onze kinderen...

Ik heb me tijdens mijn laatste verblijf in Chili verbaasd over de religiositeit van de Chilenen. God is overal aanwezig; via prentjes en beeldjes in de bussen, via predikanten in drukke stadswijken, omringd door grote groepen luisteraars. Voor iemand die priester kan zijn: hoewel arm, een mooi en dankbaar land. En genoeg te doen."